

Den fördolda historien om vers fyrtio – nummer arton

Det andra ve – del fem

Jeff Pippenger
2026-07-15

”Nyckeln” som representerar slaget vid Nineve i Uppenbarelsebokens nionde kapitel uppfylldes genom en historia som frambringade en vändpunkt, vilket naturligtvis är vad en nyckel gör. Min tes är att slaget vid Nineve inte endast var den historiska nyckeln som markerade islams uppkomst, utan att det också är en profetisk nyckel. Den profetiska dynamiken i detta slag för alla linjerna av rikena i Bibelns profetia, såsom de framställs i Daniel och Uppenbarelseboken, i samklang med Daniels elfte kapitel. Därigenom tillåter det alla dessa riken att vittna om de sista sex verserna i Daniel elva, och ännu viktigare – att öppna den yttre dolda historien i vers fyrtio.

Och jag skall ge dig himmelrikets nycklar; och vad du än binder på jorden skall vara bundet i himlen, och vad du än löser på jorden skall vara löst i himlen. Matteus 16:19.

Frisläppandet och uppresandet av Mohammeds rike

Slaget vid Nineve år 627 markerade början på de sista tio åren av den persiska makt som hade besegrats genom Roms krigslist, åtföljd av Guds försyns dimma. Det markerade vändpunkten då Muhammeds islamiska horder började resa sig. Slaget undanröjde ett återhållande hinder som hade funnits, ett hinder som i teorin skulle ha bestått, om både Rom och Persien båda hade bevarat sin styrka. Det gjorde ingen av dem.

Återhållande och frigivelse

I den profetiska framställningen av islam finner vi islam återhållsamt och frigivet redan i Skriftens allra första framställning, då Sara övertygade Abraham att tygla Hagar och Ismael.

Och Saraj sade till Abram: Må den orätt som drabbat mig komma över dig. Jag gav min tjänarinna i din famn, och när hon såg att hon hade blivit havande, blev jag föraktad i hennes ögon. Herren må döma mellan mig och dig. Men Abram sade till Saraj: Se, din tjänarinna är i din hand; gör med henne som du finner bäst. Och när Saraj behandlade henne hårt, flydde hon undan hennes ansikte. 1 Moseboken 16:5, 6.

Redan före den händelsen är orsaken till att Hagar förs in i den profetiska berättelsen att Herren har ”hindrat” Sara från att få barn.

Men Saraj, Abrams hustru, hade inte fött honom några barn. Och hon hade en tjänstekvinna, en egyptiska, som hette Hagar. Och Saraj sade till Abram: Se, Herren har tillslutit mitt moderliv, så att jag inte kan föda. Jag ber dig, gå in till min tjänarinna; kanske kan jag få barn genom henne. Och Abram lyssnade till Sarajs röst. 1 Mos. 16:1, 2.

Den ”nyckel” i Uppenbarelseboken nio som gavs åt Muhammed och som därefter uppfylldes genom slaget vid Nineve, representerar att ”återhållet” över islam avlägsnas vid varje given punkt i den profetiska historien.

”Änglar håller de fyra vindarna tillbaka, framställda som en rasande häst som söker slita sig lös och storma fram över hela jordens yta, medförande förödelse och död i sitt spår.” Manuscript Releases, volym 20, 217.

Muhammeds rikes ”uppgång och fall” framställs inte så mycket som en uppgång och ett fall, utan som ett ”lösande” och ett ”fasthållande”. När islam profetiskt löses, har detta lösande åskådliggjorts genom slaget vid Nineve.

Endast ve-ropen

Av de sju basunerna är det endast Islams ve-basuner som sträcker sig genom historien som en konsekvent makt från det att de först infördes i den profetiska historien ända till nådatidens slut. De första fyra basunerna, som förde över västra Rom, representerade Odoacer, Genserik, Attila hunnen och Alarik och utgör därmed en förebild för fyra försynens domsmakter i de sista dagarna, men deras nutida motsvarighet är inte en direkt ättling till dessa fyra forntida makter. Så är det inte med ve-basunerna. När Islam väl träder in i historien fortsätter det i en direkt linje av frigivning och återhållande tills det helt frigges vid nådatidens slut. Med ve-basunerna markeras ”nyckeln” till ”frigivning” av slaget vid Nineve.

Nikomedia och den 27 juli 1299

Pionjärerna identifierade med rätta den 27 juli 1299 som början på de etthundrafemtio åren, vilka slutade den 27 juli 1449, vilket i sin tur inledde de trehundra nittioett åren och femton dagarna som avslutades den 11 augusti 1840.

I den föregående artikeln identifierade vi belägringen från 1333 till 1337 som av sultan Orhan Gazi (son till Osman I, grundaren av den osmanska beyliken) fördes mot Nicomedia, när han belägrade den viktiga bysantinska staden Nicomedia. Belägringen utgör avslutningen på krigföringen mot Nicomedia, vilken hade börjat med hans far Osman. De etthundrafemtio åren i Uppenbarelseboken 9:10 började den 27 juli 1299, och såsom början på en profetia bör den historia som är förknippad med detta begynnelse datum uppmärksammas. Osman I (grundaren av den osmanska dynastin) var sultan Orhan Gazis far, och den 27 juli 1299 vann han den betydelsefulla tidiga segern över det bysantinska riket i slaget vid Bafeus, vilket utkämpades i Nicomedias område, nära staden Nicomedia, en mycket viktig huvudstad i den romerska och tidigbysantinska historien.

Fader och Son

Den 27 juli 1299 besegrade Osmans styrkor en bysantinsk armé ledd av en lokal guvernör. Slaget betraktas som en av Osmans första större självständiga militära framgångar efter att han hade börjat konsolidera makten i Bithynien (nordvästra Anatolien). Det utgjorde ett viktigt steg i övergången från en liten turkisk beylik (stamfurstendöme) till en framväxande makt som slutligen skulle utmana och erövra de bysantinska territorierna. Detta datum markerar början på en

tillväxtperiod för islam som slutligen ledde till upprättandet av Osmanska riket vid Konstantinopels fall år 1453. Osman använde ghazi-krigare (gränsraider med islamisk motivation), och där inleddes omvandlingen av ghazi-gränskrigarna till en mer strukturerad armé som successivt utvecklades från Osman och vidare till hans son Orhan. Bland andra viktiga inslag i Osmans arv märks att det gjorde det möjligt för islam att behålla egendom, i motsats till ghazi-krigarnas krigföring, vars oorganiserade hit-and-run-taktik endast lämnade dem segerbytet, men aldrig något territorium.

Den 27 juli 1299 inledde Osman ett fälttåg i området kring Nikomedia, och trettiofyra år senare inledde hans son en fyraårig belägring av huvudstaden Nikomedia. Fadern vid början och sonen vid slutet. Kriget börjar mot det område som representeras som Nikomedia och slutar med erövringen av Nikomedia, huvudstaden i området Nikomedia. Från 1299 till 1337 är en period av trettioåttio år, och profetiskt symboliserar talet "trettioåttio" ett uppresande.

"Stå nu upp", sade jag, "och gå över bäcken Sered." Och vi gick över bäcken Sered. Och den tid under vilken vi färdades från Kadesh-Barnea, till dess att vi hade kommit över bäcken Sered, var trettioåttio år, till dess att hela generationen av stridsmän hade förgåtts ur lägret, såsom Herren hade svurit dem. 5 Moseboken 2:13, 14.

De etthundrafemtio åren från den 27 juli 1299 till den 27 juli 1449 representerar den period som ledde till upprättandet av det osmanska riket, det andra ve från Uppenbarelsebokens nionde kapitel. De trettioåttio åren av den gradvisa erövringen av Nikomedia började med en far (Osman) och slutade med hans son (Orphan). Perioden skildrar det första steget i en gradvis uppgång från ett stamfurstendöme till ett imperium.

De etthundrafemtio åren från den 27 juli 1299 till den 27 juli 1449 inbegriper en fyraårig belägring som markerar slutet på de trettioåttio åren. Början på erövringen av Nikomedia skedde genom fadern Osman, och slutet fullbordades genom en fyraårig belägring från 1333 till 1337, en belägring genomförd av Osmans son.

När de etthundrafemtio åren upphörde den 27 juli 1449, sökte den bysantinske kejsaren Konstantin den elfte, eller den siste Konstantin i östra Rom, tillstånd av turkarna att bestiga tronen. Från detta datum till erövringen av Konstantinopel var det fyra år. Dessa fyra år slutade med belägringen av Konstantinopel, och Konstantin den siste dog under belägringen. Islams uppkomst representeras av de första trettioåttio åren i profetian om etthundrafemtio år, vilken kulminerade i en fyraårig belägring. När de etthundrafemtio åren upphörde, hade islam stigit till en punkt där östra Rom förödmjukades av den makt som turkarna då innehade. Från förödmjukelsen den 27 juli 1449 ledde fyra år till östra Roms fall, då Konstantinopel intogs genom en belägring. Slutet av de första trettioåttio åren markeras av en belägring, och upprättandet av det osmanska riket markeras av en belägring.

38 och 40

Talet trettioåttio som en symbol, såsom det framställs av Mose i Femte Moseboken, representerar de sista trettioåttio åren av den fyrtioåriga domens ökenvandring. Därför har talet trettioåttio, som

symbol, en förbindelse med talet fyrtio. Osman intog territoriet Nikomedia den 27 juli 1299, och trettioåtta år senare intog hans son territoriets huvudstad. Både territoriet och huvudstaden var Nikomedia. Historiker identifierar detta slag som det första av ”två” steg som utmärker själva begynnelsen av det Osmanska rikets uppstigande. Det andra steg som historien utpekar är slaget vid Nicaea år 1301. Där intog fadern Osman territoriet kallat Nicaea, och år 1331, trettio år senare, intog hans son huvudstaden, benämnd Nicaea, en tidigare romersk huvudstad.

I förhållande till 1299 och slaget vid Nikomedia kom, som det första av två steg, det andra steget två år senare, år 1301. 1299 är en symbol för trettioåtta, och två år senare (fyrtio) intas Nicaeas område av fadern. Sambandet mellan trettioåtta och fyrtio, när det forntida Israel reste sig för att inta det utlovade landet, framställs i den 27 juli 1299 och 1301. Dessa två första steg i Islams uppgång markeras av militära fälttåg som börjar med att fadern erövrar området och sonen erövrar områdets huvudstad vid slutet. När de två huvudstäderna föll, föll de under en belägring. Båda huvudstäderna var vid någon tidpunkt huvudstäder för det östromerska riket.

Den 27 juli, 1299 och 1301, når sin fullbordan den 11 augusti 1840, vilket representerar historien från 1838, då Litch först publicerade sin uppfattning och förutsägelse om profetian om trehundra nittio år och femton dagar, vilken slutligen skulle uppfyllas den 11 augusti 1840. De två stegen i Milleriternas uppresande var åren 1838 och 1840.

”År 1840 väckte ännu ett märkligt uppfyllande av profetian ett utbrett intresse. Två år tidigare hade Josiah Litch, en av de ledande predikanterna som förkunnade den andra adventen, publicerat en utläggning av Uppenbarelseboken 9, där han förutsade det osmanska rikets fall. Enligt hans beräkningar skulle denna makt störtas ”år 1840 e.Kr., någon gång under augusti månad”; och endast några dagar före dess fullbordan skrev han: ”Om man medger att den första perioden, 150 år, uppfylldes exakt innan Deacozes besteg tronen med turkarnas tillåtelse, och att de 391 åren och femton dagarna började vid den första periodens slut, så kommer den att utlöpa den 11 augusti 1840, då den osmanska makten i Konstantinopel kan väntas bli bruten. Och detta tror jag skall visa sig vara fallet.” —Josiah Litch, i Signs of the Times, and Expositor of Prophecy, 1 augusti 1840.

”Just vid den angivna tidpunkten tog Turkiet, genom sina ambassadörer, emot de allierade makternas i Europa beskydd och ställde sig därigenom under de kristna nationernas kontroll. Händelsen uppfyllde förutsägelsen exakt. När detta blev känt, övertygades skaror om riktigheten i de principer för profetisk uttolkning som antagits av Miller och hans medarbetare, och adventrörelsen fick en underbar drivkraft. Lärda och ansedda män förenade sig med Miller, både i att predika och i att utge hans uppfattningar, och från 1840 till 1844 utbredde sig verket snabbt.” The Great Controversy, 334, 335.

Litchs förutsägelse från ’38 och hans korrigerade syn från ’40 innefattar hans slutliga uttalande, vilket han nedtecknade den 1 augusti, tio dagar före den korrigerade förutsägelsen. Det var förutsägelsens uppfyllelse som övertygade världen om den riktiga metodiken för den bibliska profetian. De trettioåtta år som utmärkte det gamla Israels uppresande innefattade de två åren från övergången av Röda havet till det första upproret vid Kadesh.

Eftersom alla dessa män, som har sett min härlighet och mina tecken, vilka jag gjorde i Egypten och i öknen, och som nu har frestat mig tio gånger och inte har lyssnat till min röst, sannerligen, de skall inte få se det land som jag med ed lovade åt deras fäder, och ingen av dem som förtörnade mig skall få se det. 4 Moseboken 14:22, 23.

Det upproret identifieras som det sista av tio prov. En tvåårig prøvotid med tio prov, tillagd till trettioåttio år i öknen, förebildade 1838 och 1840, och år 1840 innehöll en period om tio dagar.

Och utgångspunkten för Islams uppkomst med Osman den 27 juli 1299 inleder en trettioåttioårig period som avslutas med en fyraårig belägring år 1337. Den 27 juli 1299 var det första av två steg som historiker identifierar som utgångspunkten för det osmanska rikets uppkomst, och det andra steget var 1301. De två stegen i slagen vid Nikomedia och Nicaea år 1299 och 1301 är förebilder på 1838 och 1840. Profetians början åskådliggör slutet.

Nikomedeia och Nikaia tjänade båda tillfälligt som huvudstäder för östra Rom under sina respektive historiska skeden. Givetvis blev Konstantinopel slutligen den östra huvudstaden år 330 och förblev det till 1453. Nikomedeia och Nikaia förebådar Konstantinopels fall; alla föll genom islamiska belägringar som markerade avslutningen på ett fälttåg där islam först tog kontroll över territoriet och därefter intog huvudstaden.

Den första fyraåriga belägringen från 1333 till 1337 representerar de fyra åren från 1449 till 1453 då profetian upphörde. Tre hundra nittioett år och femton dagar senare hålls islam tillbaka, medan Milleriterna "reser sig" under den profetiska makt som framställs i kännetecknen "trettioåttio och fyrtio", såsom detta framställs i alfahistorien i historien om den 27 juli 1299 och den 27 juli 1449. Islams uppresande och Guds budbärarens uppresande i de yttersta dagarna framställs i en numerisk symbol som är uppbyggd genom det numeriska förhållandet mellan 38 och 40.

I Hesekiel trettiosju är islam budskapet från östanvinden som blåses över de döda, torra benen, för att de må resa sig upp som en väldig här. När Hesekiels budskap anländer börjar uppresandet, såsom det gjorde i milleriternas historia 1838 och 1840. Det budskapet anlände den 11 september, och vid den snart annalkande söndagslagen reser sig dessa ben upp som en väldig här. Guds härs uppresande som den triumferande församlingen i de yttersta dagarna förebildas av 1838 och 1840. Tiden från den 11 september till söndagslagen förebildades av 1840 till 1844, men den förebildar också perioden från den 31 december 2023 till Nashvilles eldbollar.

Östrom

Från imperiets delning genom Konstantin den förste (den store) till den siste Konstantin framställs den profetiska historien om det östromerska riket. Den profetiska perioden markeras därför av en profetisk eller symbolisk fader och en son, såsom deras namn representerar dem, även om inget direkt blodsband fanns mellan Konstantin den store och Konstantin den elfte. Den förste och den siste Konstantin framställs också profetiskt som alfa- och omegasymboler, och fadern (alfa) valde Konstantinopel till huvudstad, medan sonen (omega) dog under belägringen när Konstantinopel upphörde att vara huvudstad. Det östromerska rikets profetiska period markeras av den förste och den siste Konstantin. Den period om 150 år som började den 27 juli 1299 omfattar en period om 38

år och avslutas med en fyraårig belägring. Den belägringen var en förebild för 1449 till 1453. Fälttåget mot Nikomedia började med att ett territorium erövrades och slutade med att territoriets huvudstad erövrades. Liksom med den förste och den siste Konstantin började erövringen av Nikomedia med en fader (den förste) och slutade med en son (den siste).

Fyra år

En fyraårig belägring i inledningsskedet av de ett hundra femtio åren ledde till de fyra åren från förödmjukelsen av Konstantin den siste år 1449 till och med 1453, då Konstantinopel belägrades och föll. Tidsprofetian om det andra ve, som representerar tre hundra nittioett år och femton dagar, började den 27 juli 1449 och slutade den 11 augusti 1840. Detta datum markerar början på en fyraårsperiod som syster White kallade en härlig uppenbarelse av Guds kraft.

”Den ängel som förenar sig i förkunnelsen av den tredje ängels budskap skall upplysa hela jorden med sin härlighet. Här förutsägs ett verk av världsomfattande räckvidd och ovanlig kraft. Adventrörelsen 1840–44 var en härlig uppenbarelse av Guds kraft; den första ängels budskap bars till varje missionsstation i världen, och i vissa länder rådde det största religiösa intresse som har bevitnats i något land sedan 1500-talets reformation; men dessa skall överträffas av den mäktiga rörelsen under den sista varningen från den tredje ängeln.” The Great Controversy, 611.

Islam hölls tillbaka den 11 augusti 1840, och det följde en fyraårig period som överensstämmer både med den helige Andes utgjutelse vid pingsten och med den väldige ängels nedstigande i Uppenbarelsboken arton, när New Yorks ”stora byggnader” träffades av islam i det tredje veet den 11 september. Den 11 september markerar början på beseglingstiden för de etthundrafyrtiofyra tusen. Beseglingen är en tidsperiod, och avslutningen av beseglingens period besitter kännetecknen hos periodens början. När Kristus steg ned vid den 11 september förebildade han Mikael som stiger ned för att uppväcka de två vittnena den 31 december 2023, då beseglingens sista period började.

Nyckeln, som är slaget vid Nineve, representerar islams olika frisläppanden, vilka skulle bringa östra Rom på fall före år 1453. Inom de etthundrafemtio åren av vers tio:s ”fem månader” inrymmer såväl början som slutet en fyraårsperiod. Dessa två fyraårsperioder sammanhänger med avslutningen av de trehundra nittioett åren och femton dagarna, vilka utmärkte en fyraårsperiod från 1840 till 1844, då Kristus skulle upplysa ”hela jorden med sin härlighet”. År 1844 upphörde den profetiska tiden att tillämpas, ty tiden skulle vara ”ingen tid mer”.

Och svor vid honom som lever i evigheternas evigheter, han som skapade himmelen och det som är däri, och jorden och det som är därpå, och havet och det som är däri, att tiden inte mer skulle vara. Uppenbarelsboken 10:6.

1333 till 1337, 1449 till 1453, 1840 till 1844

Dessa tre linjer av fyraårsperioder sammanfaller med beseglingstiden från 11 september fram till söndagslagen, och de sammanfaller också med den fraktal från 11 september fram till söndagslagen som representeras från den 31 december 2023 till dess att islam åter släpps lös för att leverera Nashvilles eldklot.

Det profetiska fraktalet från den 31 december 2023 till Nashvilles eldklot har förebildats av tre fyraåriga profetiska perioder som alla sammanfaller med förseglingstiden från 11/9 till söndagslagen. Således identifierar fyra vittnen historien från den 31 december 2023 fram till attacken i Nashville, och det var slaget vid Nineve som är ”nyckeln” för vart och ett av dessa vittnen. 1333, 1449, 1840 och 11/9 var alla vändpunkter — ”nycklar”.

”Det finns lärdomar att hämta ur det förgångnas historia; och uppmärksamheten riktas på dessa, för att alla må förstå att Gud verkar efter samma linjer nu som Han alltid har gjort. Hans hand ses i Hans verk och bland nationerna nu, alldeles på samma sätt som den har gjort ända sedan evangeliet först förkunnades för Adam i Eden.

”Det finns tidsperioder som utgör vändpunkter i nationernas och kyrkans historia. I Guds försyn, när dessa olika kriser inträffar, ges ljuset för den tiden. Om det tas emot, följer andligt framåtskridande; om det förkastas, följer andligt förfall och skeppsbrott. Herren har i sitt ord uppenbarat evangeliets offensiva verk, sådant det har bedrivits i det förflutna och kommer att bedrivas i framtiden, ända fram till den avslutande striden, då sataniska makter kommer att göra sin sista märkliga framryckning.” Bible Echo, 26 augusti 1895.

Nikomedia

Efter att ha blivit kejsare år 284 valde Diocletianus år 293 Nikomedia till det romerska rikets östra huvudstad, när han genom lag delade riket i Öst och Väst och upprättade tetrarkisystemet. Nikomedia tjänade som den huvudsakliga administrativa och militära huvudstaden i Östern under flera årtionden. Konstantin den store använde den som bas innan han beslöt att bygga den nya huvudstaden i det närbelägna Bysans (som han år 330 gav namnet Konstantinopel). Även efter att Konstantinopel blivit den främsta huvudstaden förblev Nikomedia ett betydande regionalt centrum, strategiskt beläget på Marmarasjöns östra kust. Så även om den inte var den permanenta huvudstaden såsom Rom eller Konstantinopel, var Nikomedia officiellt utsedd till den östra huvudstaden under en avgörande övergångsperiod i romersk historia. I början av de etthundrafemtio åren erövrar en huvudstad i östra Rom, och vid slutet erövrar en huvudstad i östra Rom. Båda erövringarna innefattade en belägring.

Diocletianus

Kejsar Diocletian gjorde officiellt Nikomedia till det östromerska rikets huvudstad när han införde tetrarkisystemet år 293. Tetrarkisystemet bestod av en västlig och en östlig delning av riket; både öst och väst hade en senior kejsare (Augusti) och en junior kejsare (Caesar), vilket tillsammans utgjorde antalet fyra som representeras av ordet ”tetrarki”.

Alfa och Omega

Diokletianus är omegasymbolen för församlingen i Smyrna, och Nero är alfasymbolen. Konstantin den store är alfasymbolen för församlingen i Pergamon, och Justinianus är omegasymbolen.

Roms ”juridiska” delning i öst och väst (vilken inte bestod) genomfördes av Diocletianus, och Roms profetiska delning i öst och väst genomfördes av Konstantin. Under historien om den andra

symboliska förföljelsetyrkan, representerad av Smyrna, delades Rom juridiskt i öst och väst, och i historien om den tredje symboliska kompromisskyrkan, representerad av Pergamos, delades Rom profetiskt i öst och väst. År 293 var alfa och år 330 var omega, och den 11 maj 330 invigde Konstantin den store Konstantinopel som rikets huvudstad.

Den rättsliga delning som Diocletianus genomförde år 293 föll sönder genom det inbördeskrig som följde fram till Milanoediktet år 313, då Konstantin i öst och Licinius i väst utfärdade Milanoediktet, legaliserade kristendomen och i praktiken gjorde slut på tetrarkin — systemet med fyra samordnade härskare som kollapsade till en maktkamp mellan två huvudmakter (Konstantin i väst och Licinius i öst). Den rättsliga delningen, som inledde ett sammanbrott, representerar en tjugårsperiod från delning till delning, och båda delningarna framkallade ett sammanbrott av systemet.

Församlingen i Smyrna började med Nero år 64, när den stora branden i Rom utnyttjades av Nero för att förfölja de kristna, vilka Nero anklagade för att ha anlagt branden. Nero markerar förföljelsens början och är en förebild för den sista förföljelsen i de yttersta dagarna. Denna slutliga förföljelse fortsätter intill prøvotidens slut, då den påvliga makten går mot sitt slut utan att någon hjälper den. Således började den första förföljelsetiden med Roms brand och den slutar med Roms brand.

Och de tio horn som du såg på vilddjuret, de skall hata skökan och göra henne öde och naken, och de skall äta hennes kött och bränna upp henne i eld. Uppenbarelseboken 17:16.

Församlingen i Smyrna började med Nero år 64, när den stora branden i Rom användes av Nero för att förfölja de kristna, vilka Nero anklagade för att ha anlagt branden. Tvåhundrafemtio år senare upphörde den år 313 med ediktet i Milano. ”Ediktet” är avslutningen på en tjugårsperiod som började med Diocletianus’ lagliga delning, och det var också slutet på de tvåhundrafemtio åren för Smyrna som började med Nero. De tvåhundrafemtio åren av förföljelse, representerade av församlingen i Smyrna och Nero, innefattade de tio åren av den allra värsta förföljelsen som åstadkoms genom Diocletianus. Dessa tio år av förföljelse var den sista hälften av tjugor år under Diocletianus, vilka började med hans lagliga delning av riket år 293. Med Diocletianus’ lagliga delning av riket i öst och väst år 293 började en tjugårsperiod som bestod av två tioårsperioder.

Diocletianus delade rättsligt riket i öst och väst och utgjorde därigenom en förebild för den profetiska delning som genomfördes av Konstantin. Diocletianus delning var i öst och väst, men den bestod av två härskare i öst och två härskare i väst: en primär och en sekundär härskare för vardera området. Den 23 februari 303 utfärdade Diocletianus det första av flera ”edikt” mot de kristna, vilket markerade början på den stora förföljelsen (även kallad den diokletianska förföljelsen), den mest allvarliga och mest utbredda förföljelsen av kristna i Romarriket.

Och skriv till ängeln för församlingen i Smyrna: Så säger den förste och den siste, han som var död och lever: Jag känner dina gärningar och din nöd och din fattigdom — men du är rik — och jag känner hädelsen från dem som säger sig vara judar och inte är det, utan är Satans synagoga. Frukta inte för något av det som du skall få lida. Se, djävulen skall kasta några av er i fångelse, för att ni skall sättas på prov, och ni skall få utstå nöd i tio dagar. Var trogen intill

döden, så skall jag ge dig livets krona. Den som har öra, han höre vad Anden säger till församlingarna. Den som segrar skall inte lida skada av den andra döden. Uppenbarelsboken 2:8–10.

Den stora förföljelsen fortsatte under Diocletianus efterträdare (särskilt Galerius) fram till år 313, då den upphörde genom Milanoediktet. Nero är den alfa-symbol för förföljelsen som förebildade Diocletianus som omega-förföljelsen i den profetiska period som representeras av församlingen i Smyrna. Förföljelsen avslutades med ett politiskt äktenskap och ett fördrag mellan Konstantin i öst och Licinius i väst. I februari 313 möttes Konstantin och Licinius i Milano och utfärdade Milanoediktet, som beviljade religiös tolerans åt de kristna (och andra) i hela riket. För att stärka sin politiska allians gifte sig Licinius med Constantia (Konstantins halvsyster) under eller omkring detta möte. Detta äktenskap var en klassisk romersk politisk allians—det beseglade överenskommelsen mellan de två kejsarna och bidrog till att tillfälligt stabilisera riket efter år av inbördeskrig. Alliansen varade inte länge. Konstantin och Licinius stred senare mot varandra, och Konstantin besegrade Licinius år 324 och blev ensam härskare.

Från Nero till Konstantin fullbordades den profetiska perioden för Smyrna om två hundra femtio år, och år 313 började Pergamos församling, kompromissens församling, vilken slutade med Thyatiras församling år 538. Smyrnas två hundra femtio år representerade en period av förföljelse, och vid avslutningen av den övergripande perioden uppfyllde Diocletianus förföljelse Uppenbarelsbokens ”tio dagar” (tio år), där den värsta perioden av förföljelse representerar en fraktal av den övergripande perioden. De tio åren är en fraktal av de två hundra femtio åren. Dessa tio år representerar omegan av Neros förföljelse, och vid deras avslutning omegan av imperiets delning i öst och väst.

Äktenskap och skilsmässa

Smyrna började vid Roms brand år 64 och slutade två hundra femtio år senare, år 313, med ediktet i Milano och det politiska äktenskapet mellan öst och väst. Den tioåriga fraktalen av förföljelse började år 303 och slutade år 313 med ediktet i Milano och det politiska äktenskapet mellan öst och väst. De tjugo år som började med den rättsliga delningen mellan öst och väst år 293 under Diocletianus slutade år 313 med det politiska äktenskapet mellan öst och väst. Äktenskapsfördraget år 313 mellan öst och väst slutade med skilsmässan år 324, då Konstantin besegrade Licinius i väst och blev Roms enväldige härskare. Den profetiska skilsmässan år 324 inträffade tre år efter den första söndagslagen år 321.

De sjutton åren från 313 till 330 identifierar ett politiskt äktenskap, slutet på den förföljelse som representeras av Smyrna och Nero, och början på kompromissens församling, representerad av Pergamos. Början av Pergamos år 313, vid äktenskapet, följdes av början på den förföljelse som inleddes vid den första söndagslagen år 321. Därefter följde den profetiska skilsmässan år 324, vilken förde öst och väst samman till ett enda imperium under Konstantin. Sex år senare, år 330, upprepades delningen i öst och väst profetiskt. De sjutton åren representerar alfaperioden för Pergamos församling, vilken skulle fortsätta till dess att Thyatiras församling inträdde i den profetiska historien år 538. Denna alfaperiod skulle representera en omegahistoria vid slutet av

perioden från 330 till 538. Pergamos omegahistoria representerar perioden 496, 508 och 533.

Sjutton år

Ptolemaios från slaget vid Rafia regerade i "sjutton år", och mellan slaget vid Rafia och slaget vid Panium förflöt "sjutton år". Dessa sjutton år svarar symboliskt mot de sjutton åren från 313 till 330. Neros tvåhundra-femtio år av Smyrna ledde fram till de första sjutton åren av församlingen Pergamon och förbinds med de tvåhundra-femtio år som började vid det tredje dekretet år 457 f.Kr., utgångspunkten för de 2300 åren i Daniel 8:14, och utgör adventismens grundval och centrala pelare. De två vittnenas tvåhundra-femtio år svarar mot de tvåhundra-femtio åren för Bibelprofetians sjätte rike, som började år 1776 och slutar i år, 2026.

Adventismens pionjärer såg inte och förstod inte de sjutton åren från 313 till 330, ty år 1844 förstod de ännu inte ens frågan om sjundedagssabbaten eller solens dag. De erkände dock de etthundra-femtio åren i vers tio i Uppenbarelseboken nio, och detta blev utgångspunkten för en tidsperiod som ledde till de trehundra-nittioett åren och femton dagarna, vilka slutade den 11 augusti 1840. Den förståelsen frambringade en mäktig "uppenbarelse av Guds kraft".

Pionjärerna identifierade inte en andra period om etthundra-femtio år i Uppenbarelseboken nio. Deras grundläggande förståelse utgör den plattform på vilken det "nya ljuset" i Uppenbarelseboken nio är uppbyggt. Detta ljus öppnas genom "nyckeln" i slaget vid Nineve. Denna "nyckel" gör det möjligt för en profetians studerande att urskilja alla de rikerna i Bibelns profetior som framställs i Daniel och Uppenbarelseboken. Babylon, Medo-Persien, Grekland, de seleukidiska och ptolemeiska väldena, Muhammeds rike, och än mer betydelsefullt förstör den romerska riket genom att identifiera uppgången och fallet inte bara för Rom, utan också för östromerska och västromerska rikena, liksom för Förenta staterna (den falske profeten), påvedömet (vilddjuret) och Förenta nationerna (draken). Alla dessa rikens uppgångar och fall vittnar om drakens, vilddjurets och den falske profetens rörelser, vilka slutligen för världen till Harmagedon. Denna rörelse framställs i de sista sex verserna i Daniel elva, och början på denna rörelse framställs i den dolda historien i vers fjortio.

Slaget om Nineve utgör den profetiska referenspunkten för att samordna vittnesbörden om det romerska imperiet, de östromerska och västromerska rikena samt det påvliga Rom i följd av den sista tidens händelser. Så är slaget om Nineve nyckeln som fullständigt belyser de olika profetiska vittnesbörden om Rom, och enligt Daniel elva, vers fjorton, är det Rom som stadfäster synen. Nyckeln som för samman dessa linjer är slaget om Nineve.

Vi kommer i vår nästa artikel att börja sammanföra de fem föregående artiklarna som behandlar ve-ropen i Uppenbarelseboken 9.